

Susie fandt ny lykke i Spanien

Danske Susie og skotske Alan har fundet lykken sammen i Frigiliana i Spanien. Sammen kører de ofte gennem bjerge og dale på deres scooter for at komme ind til yndlingscafeen i byen.

En „sjæler“ foran huset på landet tager parret gerne som optakt til bryllupsvalsen, snart skal dances.

Susie Nielsen har lært, at et usikkert liv også kan være et lykkeligt liv. For godt fem år siden kom hun til Spanien uden andre planer end at finde livsglæden igen. Midt i sit livs krise fandt hun ro og kærlighed i en lille andalusisk bjergby.

Scooteren stopper ved Cafe Virtudes i Frigiliana.

Et midaldrende par stiger af og vælger et bord med udsigt til bjergene, som omkranser byen. Længere ude kan de skimte Middelhavet. Der er 3000 kilometer til Danmark herfra.

Susie Nielsen og Alan MacLean kommer fast på Virtudes hver formiddag. De drikker kaffe, og Susie får sin toast. Alan bestiller en brandy.

– Den er god at starte dagen på, siger han, mens han bare sidder og nyder livet.

I den 58-årige skotte har 49-

årige Susie Nielsen fra Langå mødt kærligheden.

– Vi mødte hinanden ved bordet derovre, fortæller Susie og peger på et cafebord et par meter væk.

– Det var den 16. august 2003, supplerer han.

– Tænk, at du husker datoen, Alan.

Drilagtigt svarer han:

– Hvordan kan jeg glemme den? Det var jo den dag, jeg mistede min frihed!

Alan griner. Han giver Susie et modspil, som hun sætter pris på.

De to skal snart giftes og har været sammen siden den aften, de mødtes på bjergbyens centrale cafe. Den aften gik Alans ur i stå på slaget 11:20 og har ikke gået siden. Det er forklaringen på, at indgraveringen i deres vielsesringe bliver præcis det klokkeslæt.

– Det er vores tidspunkt, forklarer Susie. Klokken 11:20 om aftenen går vi i seng. 11:20 sidder vi her på Virtudes og drikker formiddagskaffe. Ja, det er bare et godt tidspunkt, smiler hun, mens Alan nikker og tager en slurk af sin brandy.

– Pigerne havde boet hos

Valget

Susie har lært at værdsætte gode tider. Da hun tog til Spanien, var hun fraskilt, fyret fra sit job og skulle flytte fra sin lejlighed.

– Jeg var helt nede at vende dengang, siger den danske kvinde, der ikke bare forlod sit hjemland, men også sine tre børn, hvoraf den yngste søn var 13 år.

– Han boede hos sin far, som er mere stabil, end jeg er. Jeg syntes, det var bedre, at han blev der frem for at følge med en mor, der ikke vidste, hvad hun ville, siger hun ærligt.

Det er ni år siden, Susie blev skilt fra den mand, som hun også har to døtre på 25 og 26 år sammen med.

– Pigerne havde boet hos

mig et år, før de flyttede hjemmefra, så jeg var jo alene, siger Susie, der har været i Danmark fire gange, mens hun har boet i Spanien. Sønnen har boet hos hende i Frigiliana i et år, og alle tre børn kommer til brylluppet.

– Jeg savner dem, når de har det skidt. Så ville jeg gerne være der, men de skal jo have deres egne liv.

– Der er mange, der mener, at jeg er en ravnemor, siger Susie og tilføjer – men jeg kan ikke bruge til noget, hvad andre tænker.

Susie kalder det for skæbnen, at hun er havnet i Frigiliana, som er en lille by med 2900 indbyggere.

– Det var, som om alting pegede i den retning, siger hun.

For år tilbage havde hun besøgt den smukke andalusiske bjergby, der med sine labyrintiske gader og velholdte, hvide huse er kåret til en af de mest velbevarede byer i Spanien.

Det nye liv

– Der var en særlig stemning her, som gjorde, at jeg straks følte mig hjemme. Og jeg var et sted i mit liv, hvor jeg havde brug for, at nogen tog sig lidt af mig. Sådan er det her, siger Susie.

– Jeg kan jo ikke gå gennem byen, uden at stoppe flere gange for at snakke. Det er hyggeligt, siger Susie, der har et særligt forhold til de gamle kvinder i Frigiliana.

De havde tålmodigheden til at lære hende spansk, og da hun, efter tre måneder, skulle hjem til sin søns konfirmation, blev hun fulgt på vej af tre kvinder, som ville sige farvel.

– De vinkede og råbte: Hasta luego (på gensyn, red.), fortæller Susie.

– Da blev min tvivl fejjet væk og jeg vidste, at jeg ville være her.

Kaffen på Cafe Virtudes er nu drukket.

På scooter går turen ud til parrets „Cortijo“ – et lille hus på landet. De tre katte, Gypsy, Plet og Missy tager imod os.

Middagssolen brænder, men på terrassen er der skygge fra chirimoyatræet. Det kommende brudepar har

Uanset hvor Susie står i den lille by, er udsigten skøn.

lejet huset billigt af dem, der ejer den omkringliggende avocadolund. I huset er der to værelser og et alrum. De små vinduer holder solens varme ude, og klinkegulvet er køligt. Susie peger på et lille, sammenklappeligt bord og siger:

– Det er den eneste ting, vi har købt fra ny. Hun sætter sig i en blå lærredssofa.

– Den her fandt vi i en container.

Parret har boet sammen i et års tid. Da de mødtes var de begge to i en svær fase, som Susie udtrykker det, for også Alan har børn og et langt ægteskab bag sig.

– Det tager tid at lære at være sammen med én igen, når man har boet alene i mange år.

Sidste sommer besluttede parret sig for at se hinandens hjemlande og bruge to måneder sammen.

– Vi følte, at hvis det gik godt, så var vi klar til at flytte sammen, siger Susie.

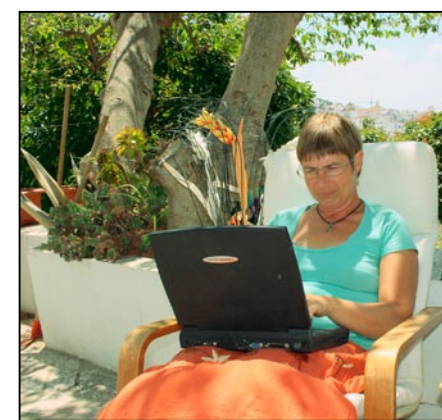
Uden sikkerhedsnet

Susie tror på, at de gode ting i livet sker, hvis vi mennesker giver plads til det.

– Vi kan selvfølgelig vælge at gå imod skæbnen, men hvis vi følger den, går det hele meget nemmere.

Hverken Susie eller Alan, der er håndværker, tjener ret meget.

– Der er ikke noget økonomisk sikkerhedsnet, og det tog mig lang tid at acceptere. I dag sætter jeg min frihed højere

Det er rart at sidde her at arbejde på sin egen terrasse en varm sommerdag, synes Susie.

end sikkerhed, siger Susie, der arbejder freelance som rejseleder og guide i Frigiliana.

Hun skriver i øjeblikket også på en bog om Sydspanien. Det foregår i skyggen på terrassen.

– Man bliver accepteret som den, man er herne. De går ikke så meget op i titler og det kan jeg godt lide, siger hun og løfter blikket, så hun kan se ind over Frigilianas fine hvide huse, der klynger sig til bjergskrånningen.

Her foran sit eget spanske hus skal hun snart giftes med sin Alan. ■

Af Anette Løkken Sørensen
theazia@gmail.com
Foto:
Tor Løkken